

somhederne m.fl. da ikke, hvor alvorlig situationen er?

De ting, der er kommet på banen, og som jeg synes er ganske pauvre, men som dog er sagt – jeg skal derfor også forholde mig til dem – er, at man bygger bro, som det har været sagt, ved at man en gang på sigt vil lave en hvidbog, og at man som punkt to vil have nogle folkehøringer.

Vi kender jo de her midler. Hvidbogen bliver endda lanceret på den måde, at det skal være på regeringens ansvar, hvilket jeg tror, at statsministeren understregede. Det skal ikke være en uafhængig instans, der laver den her hvidbog, det skal være regeringens materiale til debatten.

Med hensyn til folkehøringer, ja, dem kender vi. Regeringen har jo lavet folkehøringer tidligere. Jeg synes, det var noget, regeringspartierne burde tage sig af og ikke regeringen, for i virkeligheden har folkehøringerne jo haft det formål at profilere regeringspartierne, så vælgerne ved næste valg kunne forstå, at de skulle genvælges til en ny periode i regering.

Derfor er det også svært at se, at de her to elementer, som regeringen har spillet på banen, virkelig skaber nogen ændringer i dansk europapolitik som følge af nej, og det er det, vi føler er nødvendigt.

Vi har både i debatten frem til den 28. september og også efterfølgende gjort det klart, at vi føler, det er nødvendigt, at man laver et mere fleksibelt europæisk samarbejde. Specielt i lyset af, at 28 lande muligvis vil deltage i Unionen i løbet af en årrække, er det afgørende nødvendigt, at man ikke fortsætter tankegangen om, at alle skal køre i samme tempo. Det er så i regeringskonferenceforhandlingerne blevet til ideen om forstærket samarbejde.

Vi har anbefalet regeringen, at man tog den diskussion fra en anden vinkel, ikke kun ud fra de primært store landes ønsker om at lave forstærket samarbejde inden for rammerne af EU, men også som et udtryk for, at lande, der i dag deltager i et samarbejde, skal kunne hoppe ud af noget af det samarbejde.

Vi har også tidligere diskuteret det her med EØS-samarbejdet, der var ordførere, som diskuterede EØS-samarbejdet i forbindelse med den islandske situation. Vi kunne også tage den i forhold til den norske situation. Og jeg vil bare i forhold til det sige, at det at være EØS-medlem gør jo altså, at der er en lang række samarbejdsområder i Unionens regi, som man ikke deltager i og heller ikke er forpligtet af.

Der forsøges tit at gives indtryk af, at hvis man deltager i EØS-samarbejdet, altså det handelspolitiske samarbejde, så kopierer man bare Unionens regler i et og alt, og det er jo ikke sandheden. I stadig større omfang baserer Unionens samarbejde sig jo på andre områder end det handelspolitiske. Der er et rent politisk samarbejde både med hensyn til udenrigspolitik, forsvarspolitik og med hensyn til andre områder, det retlige område, hvor man, selv om man er deltager i EØS-samarbejdet, handelssamarbejdet, jo ikke er med og heller ikke er forpligtet. Den diskussion bør vi tage.

Jeg vil ud over det kommentere tre konkrete områder, som også har været inde i debatten i forbindelse med regeringskonferencen i Nice.

Det første område er i forhold til flertalsafgørelser. Jeg har nævnt et par gange, at kvantitativt, hvilket jeg havde en ordveksling med hr. Holger K. Nielsen om, er det på 50 af 70 områder, hvor man i regeringskonferencen planlægger at gå over fra enstemighed til flertal.

Der er nogle af de områder, der er mere ømme for Danmark end andre. Det er klart, som det har været nævnt, at artikel 42 og artikel 139 er nogle af de artikler, hvor det specielt kan komme til at gøre ondt for Danmark, at der kommer flertalsafgørelser. Vi er bekymrede for, om den skillelinje, man finder på det her område, er holdbar, også når Domstolen efterfølgende skal ind og fortolke konkrete tvister mellem mennesker fra forskellige medlemslande.

Derfor har vi det udgangspunkt, at der slet ikke bør komme flertalsafgørelser på de områder. Det var faktisk også, som vi læser det, regeringens standpunkt før folkeafstemningen, men et standpunkt, som regeringen jo desværre er gået fra.

Det andet område, jeg lige vil nævne, er i forhold til artikel 7. Regeringen har også her tidligere gjort sig til talsmand for, at den ikke synes, man skulle gå ind for ændringer af artikel 7, men har også her ændret standpunkt på det seneste og går nu ind for, at man laver ændringer af artikel 7.

Det, der her er afgørende for os, og det, vi synes er meget, meget bekymrende i forhandlingerne, er, at man nu går ind for en definition, der betyder, at man kan reagere, hvis man mener, der er fare for overtrædelser af menneskerettighederne. For os skal det stå lysende klart, og vi kommer også mere tilbage til den diskussion senere, at man skal reagere, hvis der er overtrædelser af menneskerettighederne.